

ROBYN CARR

Welkom in
**VIRGIN
RIVER**

Vertaling Yvon Koelman

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2007 Robyn Carr

Oorspronkelijke titel: *Shelter Mountain*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2008 HarperCollins Holland

Vertaling: Yvon Koelman

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0567 6

ISBN 978 94 025 0868 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie juni 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Een straffe, voor september koude wind sloeg de regen meedogenloos tegen de ramen. Het was al donker, ofschoon het pas halfacht was. Preacher nam de bar af. Hij verwachtte niet dat er die avond nog iemand zou komen. Bij zulk hondenweer bleven de inwoners van Virgin River na het avondeten over het algemeen thuis, en ook de kampeerders, jagers en sportvissers die zich in de omgeving bevonden, zouden vast geen nat pak overhebben voor een biertje in de kroeg. Jack, zijn compagnon en de eigenaar van het eetcafé, had al voorzien dat er die dag weinig klandizie zou zijn en was al vroeg naar huis gegaan, waar hij werd opgewacht door de vrouw met wie hij nog niet zo lang getrouwd was. Er was de hele dag zo weinig te doen geweest, dat Preacher ook Rick, de zeventienjarige scholier die een paar uur per week in de kroeg werkte, vroeg naar huis had gestuurd. Zodra het vuur in de haard wat getemperd was, gooide hij de boel maar helemaal dicht.

Na zichzelf een glas whisky te hebben ingeschonken, ging hij bij het vuur zitten. Hij vond het niet erg wanneer het stil was; hij was graag alleen.

Helaas. De rust was hem niet lang gegund. Verstoord keek hij op toen hij de deur hoorde opengaan, die vervolgens door een windvlaag met een klap tegen de muur werd geslagen. Hij sprong net op toen hij een tenger figuurtje met een klein kind op de arm verwoede pogingen zag doen om de deur achter zich dicht te trekken. De vrouw droeg een honkbalpet en had een grote zware tas bij zich. Op het

moment dat hij op haar toe liep om haar te helpen, draaide ze zich om. Ze staarden elkaar aan.

Onwillekeurig deinsde ze achteruit. Geen wonder, dacht Preacher. Hij zag er ook wel een beetje vervaarlijk uit: een beer van een vent van ruim één meter negentig met de schouders van een bootwerker, een kale kop, donkere zware wenkbrauwen en een diamantje in een van zijn oorlelletjes.

Nog steeds zwijgend keek hij in het gezicht van een jonge vrouw, geen onaardig gezicht ook, ware het niet dat het was ontsierd door een lelijke jaap in haar onderlip en een opgezette wang.

‘O, pardon. Ik, eh... Ik zag het verlichte bordje, dus ik dacht dat je open was.’

‘We zijn ook open, maar gezien het weer had ik alleen niet verwacht dat er nog iemand zou komen. Kom gerust binnen.’

‘Maar stond je dan niet net op het punt om dicht te gaan?’ vroeg ze, het slapende kind omhoogsjorrend – een jochie van een jaar of drie, vier met slap heen en weer bungelende beentjes. ‘Want ik –’

‘Kom nu maar gewoon binnen.’ Preacher deed een stap opzij om haar door te laten. ‘Het is wel goed. Ik hoef toch nergens naartoe.’ Hij wees naar een tafeltje bij de haard. ‘Ga daar maar zitten. Lekker warm bij het vuur. Dan kun je een beetje opdrogen.’

‘Bedankt,’ mompelde ze verlegen. Ze volgde zijn raad op, maar aarzelde bij het zien van het glas whisky. ‘Zat jij hier zelf niet?’

‘Maakt niet uit. Ga daar maar zitten,’ zei hij. ‘Ik ga daar wel vaker even zitten voor ik de boel afsluit, maar ik heb geen haast. Normaal gesproken, gaan we niet zo vroeg dicht, maar met dit weer...’

‘O. Stond je op het punt om naar huis te gaan?’ vroeg ze.

Hij glimlachte. ‘Ik woon hier. Daardoor hoef ik me niet zo strikt aan openings- en sluitingstijden te houden.’

‘Maar weet je zeker dat –’

‘Het is echt geen probleem,’ verzekerde hij haar. ‘Bij normaal weer gaan we nooit voor negenen dicht.’

Ze ging met haar gezicht naar het vuur zitten, liet haar tas naast zich op de grond zakken, trok haar kind dicht tegen zich aan en streelde zijn ruggetje.

Preacher verdween naar achteren en kwam even later terug met een paar kussens en een plaid. 'Hier,' zei hij, de kussens op het tafeltje naast haar leggend. 'Leg hem hier maar op. Het is toch een heel gewicht dat je daar moet torsen.'

Ze keek alsof ze elk moment in huilen kon uitbarsten. Als ze dat maar uit haar hoofd liet, dacht hij. Niets was erger dan een huilende vrouw; hij zou zich geen raad weten. Zoiets was meer iets voor Jack; waar het vrouwen betrof, wist die altijd precies wat hij moest doen, of hij ze nu kende of niet.

Preacher, daarentegen, moest een vrouw eerst beter leren kennen voor hij zich op zijn gemak voelde. Eigenlijk was hij onervaren. Door zijn imponerende voorkomen joeg hij vrouwen en kinderen schrik aan, maar daaronder ging een verlegen man schuil.

'Bedankt,' zei ze weer. Ze liet het kind zachtjes op de kussens zakken. Het ging onmiddellijk in een foetushouding liggen en stak zijn duimpje in zijn mond.

Preacher stond nog altijd met de plaid in zijn handen. Toen de vrouw geen aanstalten maakte om hem van hem aan te pakken, legde hij hem zelf maar over het slapende kind heen. Het viel hem op dat hij blosjes op zijn wangen had.

De vrouw was weer gaan zitten en keek eens goed om zich heen. Bij het zien van de opgezette rendierkop boven de deur, verbleekte ze zichtbaar. Vervolgens viel haar oog op het berenvel aan de muur en op de grote opgezette snoek boven de bar. 'Is dit soms de stamkroeg van jagers?' vroeg ze.

'Niet echt, maar er wordt hier in de buurt veel gevestigd en gejaagd, en ja, dan willen ze hier wel eens een biertje komen halen,' antwoordde Preacher. 'Die beer is door mijn compagnon doodgeschoten. Hij kon niet anders; hij werd aangevallen. Die vis heeft hij willens en wetens gevangen – een van de grootste snoeken in de rivier. Ik word

altijd met die troep opgescheept. Zelf ben ik niet zo'n verwoed jager. Laat mij maar liever vissen. Lekker rustig, daar hou ik van.' Hij haalde zijn schouders op. 'Ik ben hier de kok. Ik maak alleen iets als ik het ook kan opeten.'

'Hert kun je toch eten,' zei ze.

'Dat hebben we ook gedaan. We hebben de hele winter op wildbraad geleefd. Wil je trouwens niet wat drinken?' vroeg hij.

'Ik moet ergens onderdak zien te vinden. Hoe heet het hier eigenlijk?'

'Virgin River. Het is hier nogal afgelegen. Hoe heb je ons gevonden?'

'Ik...'. Ze schudde haar hoofd en lachte kort. 'Ik ben de snelweg af gegaan, in de hoop ergens een hotelletje te vinden...'

'Nou, dat moet dan een hele tijd geleden zijn, want de snelweg ligt hier een heel eind rijden vandaan.'

'Ik zag nergens een gelegenheid om te keren,' zei ze. 'Toen zag ik dit eetcafé. Er brandde licht. Mijn zoontje... Hij heeft koorts. Het leek me niet goed om maar door te blijven rijden.'

Hier in de omgeving was geen hotel te vinden, wist Preacher. Het was duidelijk dat de vrouw in nood zat. 'Ik kan je wel onderdak verlenen,' zei hij, 'maar eerst moet je wat drinken. En eten. Ik heb vanavond een stevige maaltijdsoep in de aanbieding. Bonen met ham. Brood. Vanochtend gebakken. Zoiets maak ik altijd op van die koude regenachtige dagen als vandaag. Maar eerst een glaasje cognac om op te warmen.'

'Cognac?'

'Of wat anders. Zeg het maar.'

'Nee, cognac is prima. En een kop soep, daar zeg ik ook geen nee tegen. Het is alweer een paar uur geleden dat ik voor het laatst heb gegeten.'

'Mooi zo. Maak het je gemakkelijk.' Hij verdween achter de bar en schonk een glas Rémy Martin in – in een speciaal cognacglas, iets wat hij normaal gesproken nooit deed, maar op de een of andere manier

wilde hij graag iets aardigs voor haar doen. Het was duidelijk dat ze het moeilijk had, en hij had een beetje met haar te doen.

Nadat hij het glas cognac naar haar tafeltje had gebracht, ging hij naar de keuken. Hij haalde de pan soep uit de koelkast en schepte wat over in een grote kom, die hij in de magnetron zette. Daarna pakte hij bestek en een servet en ging terug om de tafel te dekken. Tegen de tijd dat hij terug in de keuken was, kon de soep uit de magnetron. Hij haalde hem eruit en legde een stuk van zijn zelfgemaakte brood er nog een paar seconden in.

Toen hij even later met een dienblad de keuken uit kwam, was ze net bezig haar jas uit te trekken. Het ging nogal moeizaam, leek het, net of ze stijve spieren had of geblesseerd was. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Op dat moment wierp ze een schichtige blik over haar schouder alsof ze bang was dat ze iets deed wat niet mocht.

Peinzend zette Preacher het eten op tafel. Ze was vrij klein, hooguit één meter drieënzestig, en tenger gebouwd. Met haar bruine krullende haar weggestopt onder die honkbalpet en die spijkerbroek aan leek ze wel heel jong, een meisje nog, maar hij schatte dat ze begin twintig was. Misschien had ze een auto-ongeluk gehad, dacht hij. Of... Zou ze soms in elkaar geslagen zijn? Alleen al bij het idee werd hij witheet.

‘Dat ziet er niet slecht uit,’ zei ze, terwijl ze zich op de soep stortte.

Preacher trok zich terug achter de bar om haar rustig te kunnen laten eten. Halverwege wierp ze hem een schaapachtige, bijna verontschuldigende blik toe en deed ze een poging om te glimlachen.

Die gescheurde lip, dacht Preacher. Dat gehavende gezichtje. De gretigheid waarmee ze op het eten aanviel... Hartverscheurend gewoon.

Zodra ze haar bord leeg had, ging hij weer naar haar toe. ‘Zal ik nog wat opscheppen? Ik heb achter nog een hele pan staan.’

‘Nee, nee. Ik heb genoeg gehad. Dank je wel. Ik drink mijn cognac nog even op. Die zal me beter smaken nu ik wat in mijn maag heb. En dan ben ik weg -’

‘Haast je maar niet.’ Hij hoopte maar dat dat net zo geruststellend overkwam als hij bedoelde. Meestal duurde het even voordat men ervan doordrongen raakte dat de inhoud niet overeenkwam met de indrukwekkende verpakking. Hij ruimde intussen af en zette de boel zo lang op de bar.

‘Je zult hier in de wijde omtrek geen hotel of iets vinden,’ zei hij, terwijl hij bij haar aan tafel ging zitten. ‘Bovendien zijn de wegen slecht begaanbaar, helemaal als het zo regent. Als ik jou was, zou ik maar niet meer op pad gaan en gewoon hier blijven.’

‘O, nee! Geen denken aan. Zeg maar waar ik het beste heen kan gaan... Ik zal heus wel iets –’

‘Dat is nergens voor nodig,’ zei hij. ‘Je kunt hier overnachten; er is een logeerkamer. Het is echt geen weer om op pad te gaan.’ Toen ze hem met een paar grote angstogen aankeek, voegde hij er haastig aan toe: ‘En je hoeft je geen zorgen te maken; de kamer kan vanbinnen op slot.’

‘Ik bedoelde niet –’

‘Het geeft helemaal niet. Ik zie er nogal vervaarlijk uit. Ik weet het.’

‘Dat is het niet. Ik wil gewoon –’

‘Laat nou maar. Ik weet dat ik eruitzie als een bullebak; het voordeel is wel dat het andere bullebakken op afstand houdt.’ Hij glimlachte even.

‘Maar je hoeft je logeerkamer helemaal niet aan te bieden,’ wierp ze ertegenin. ‘Als het moet, kan ik altijd nog in de auto slapen.’

‘Ben je nou helemaal! Wat denk je wel? Ik laat iemand toch niet in zijn auto slapen als ik hem een bed kan aanbieden,’ zei hij met meer stemverheffing dan zijn bedoeling was. ‘Sorry. Soms klink ik net zoals ik eruitzie, maar even serieus nu. Als de kleine niet erg lekker is –’

‘Dit kan ik niet zomaar doen,’ hield ze vol. ‘Ik ken je immers helemaal niet.’

‘Dat is waar,’ gaf hij toe. ‘Ik kan me je bezwaar heel goed voorstellen, maar ik kan je verzekeren dat je van mij minder te vrezen hebt

dan je zo op het eerste gezicht zou denken. In mijn huis loop je gegarandeerd minder gevaar dan in een hotel onderweg of in dit weer op onbekende kronkelige bergweggetjes.'

Ze keek hem een ogenblik doordringend aan. 'Nee,' zei ze ten slotte. 'Ik rij maar liever verder. Zeg maar welke richting ik -'

'Die wang van je ziet er behoorlijk opgezet uit,' zei Preacher alsof hij haar niet hoorde. 'En zal ik niet even wat voor je lip pakken? Ik heb een verbandkistje in de keuken.'

'Nee, laat maar. Ik heb niets nodig.' Ze schudde haar hoofd. 'Kun je me nu -'

'Voor een ziek kind heb ik niets in huis. Behalve een kamer. Met een slot op de deur, zodat je rustig kunt gaan slapen. Het regent; het is donker; je kent de weg niet, en je kind is ziek. Dan sla je zo'n aanbod toch niet af? Ik mag er dan wel groot en gemeen uitzien, maar je bent hier veilig. Tenzij jij kwade bedoelingen hebt natuurlijk.' Grijnzend keek hij haar aan.

'Je ziet er niet gemeen uit,' zei ze verlegen.

'Nou, veel vrouwen en kinderen vinden van wel. Niet zo leuk, kan ik je vertellen. Ben je soms op de vlucht?'

Ze sloeg haar oogleden neer.

'Waar ben je bang voor? Dat ik de politie zal waarschuwen of zo? Wie heeft je zo toegetakeld?'

Nu barstte ze in tranen uit.

'Hé. Toe, niet gaan huilen nu.'

Ze boog zich voorover, liet haar hoofd op haar armen zakken en snikte het uit.

'Kom. Doe dat nu niet. Daar kan ik niet goed tegen. Ik weet nooit wat ik ermee aan moet.' Aarzelend raakte hij haar rug aan.

Ze schrok.

Toen legde hij heel even een hand op die van haar. 'Toe, huil nu maar niet. Misschien kan ik je helpen.'

'Nee, dat kun je toch niet.'

'Hoe weet je dat nu?' vroeg hij, een kloppje op haar hand gevend.

Ze ging weer rechtop zitten. 'Sorry,' mompelde ze, haar tranen afvegend. 'Het zal de vermoeidheid zijn, denk ik. Het was een ongelukje, ontzettend stom. Ik wilde Chris...' In plaats van haar zin af te maken, keek ze schichtig om zich heen, alsof ze bang was dat ze werd afgeluisterd. Ze bevochtigde haar lippen. 'Ik wilde Christopher even snel in de auto zetten, maar ik had mijn handen vol met allemaal troep, en toen kreeg ik het portier in mijn gezicht. Stom, hè? Je moet je ook niet haasten; dat krijg je ervan. Gewoon een ongelukje. Ik heb er verder geen last van.' Ze snoot haar neus.

'Juist,' mompelde Preacher. 'Dat zal best. Toch ziet het er lelijk uit.'

'Het gaat vanzelf over.'

'Daar twijfel ik niet aan. Maar, eh... hoe heet je eigenlijk?' Toen ze geen antwoord gaf, drong hij niet aan. 'Goed. Wat ik nu ga zeggen, zeg ik maar één keer: als er hier ooit iemand naar je komt informeren, heb ik je nooit gezien.'

Ze zette grote ogen op.

'O. Dat was een verkeerde opmerking, hè?' vroeg hij. 'Maar wat ik ermee wilde zeggen, is dat je je hier rustig kunt verschuilen. Ik zal je niet aangeven. Hoe heet je?'

In plaats van antwoord te geven, streekte ze zachtjes door de haren van haar kind.

Preacher stond op om de deur op slot te draaien en het verlichte bordje open uit te doen. 'Zo,' zei hij, nadat hij weer bij de vrouw en haar slapende kind was gaan zitten. 'Ontspan nu maar. Hier zal niemand je kwaad doen. Daar zal ik wel voor zorgen. Met een slapjanus die het nodig vindt om een vrouw een mep te verkopen, maak ik sowieso korte metten.'

Ze sloeg haar ogen neer. 'Het kwam door het portier, hoor.'

'Nou, voor een portier ben ik ook nog nooit bang geweest,' zei hij.

Daar moest ze een beetje om lachen, maar ze durfde hem nog steeds niet recht in het gezicht te kijken. Met trillende vingers pakte ze haar glas en bracht het naar haar lippen.

‘Proost,’ zei Preacher. ‘Ik weet niet hoe ziek die kleine van je is, maar als je een dokter nodig hebt... Hiertegenover is een praktijk. Ik wil de dokter best even gaan halen. Of jullie erheen brengen.’

‘Ach, hij zal gewoon een beetje kougevat hebben, denk ik. Ik houd het wel een beetje in de gaten.’

‘Maar als hij medicijnen nodig heeft...’

‘Ik denk dat het zo wel gaat.’

‘Weet je, mijn compagnon, de eigenaar van deze kroeg, is getrouwd met een verpleegkundige. Een verpleegkundige met bepaalde bevoegdheden – zoals medicijnen voorschrijven, patiënten onderzoeken... Ze is heel goed voor haar vrouwelijke patiënten. Als je wilt, kan ze hier binnen tien minuten zijn. Misschien vind je een vrouw prettiger in deze omstandigheden.’

‘Hoe bedoel je... omstandigheden?’ vroeg ze enigszins in paniek.

‘Een klap van een portier en zo...’

‘Nee. Echt. Ik heb een lange dag achter de rug, weet je.’

‘Ja, dat wil ik best geloven. En je hebt ook nog minstens een uur over allerlei moeilijk begaanbare wegen gereden. Geen lolletje voor iemand die er niet aan gewend is.’

‘Een beetje eng was het wel,’ gaf ze toe. ‘Vooral omdat ik geen idee had waar ik was.’

‘Je bent nu in elk geval in Virgin River; dat is het belangrijkste. Een gat dat op geen enkele kaart te vinden is, maar de mensen zijn er aardig. Gastvrij, hulpvaardig en zo.’

Ze lachte verlegen, maar sloeg haar ogen weer neer.

‘Hoe heet je nou?’ vroeg hij weer.

Hoofdschuddend perste ze haar lippen op elkaar. Weer dreigde ze te gaan huilen.

‘Zeg het nu maar,’ zei Preacher zacht. ‘Toe maar.’

‘Paige,’ fluisterde ze, terwijl er een traan over haar wang biggelde. ‘Paige.’

‘Kijk aan. Wat een mooie naam. Hier hoeft je niet bang te zijn om hem hardop uit te spreken.’

‘En jij dan?’

‘John.’ Het was eruit voordat hij het in de gaten had. Hij begreep zelf niet waarom hij dat had gezegd. Kennelijk riep ze iets in hem op. ‘John Middleton. Overigens noemt niemand me John. Preacher noemen ze me hier.’

‘Ben je soms dominee of zo?’

Hij moest lachen. ‘Welnee. Absoluut niet. Nee, mijn moeder was de enige die me John noemde.’

‘Wat zei je vader dan?’ vroeg ze.

‘Jongen.’ Hij glimlachte. “‘Hé, jongen”, zei hij altijd.’

‘En waarom noemen ze je hier dan Preacher?’

‘O, pff...’ mompelde hij gegeneerd. ‘Ik weet niet. Zo werd ik door mijn maten bij de marine genoemd. Die vonden me maar een brave bekrompen vent.’

‘O? Ben je dat dan?’

‘Niet echt,’ antwoordde hij. ‘Ik vloekte alleen niet, en als er een mis werd gehouden, ging ik erheen. Ik ben opgegroeid met priesters en nonnen – mijn moeder was erg kerkelijk. Ik kan me niet herinneren of de andere jongens ooit een mis bijwoonden. Wanneer we met ons allen naar de kroeg gingen en zij zich vol lieten lopen en achter de vrouwen aan zaten, stond ik altijd maar zo’n beetje toe te kijken. Ik weet het niet... Op de een of andere manier had ik nooit zin om eraan mee te doen. Ik weet ook nooit zo goed wat ik tegen een vrouw moet zeggen en zo.’ Plotseling grijsde hij. ‘Maar dat is wel duidelijk. En van dronken worden heb ik ook de lol nooit ingezien.’

‘Toch ben je kroegbaas.’

‘Het is niet mijn kroeg. Jack is de eigenaar. Hij houdt zijn klanten goed in de gaten. We laten hier nooit iemand de deur uit gaan als we maar enigszins het idee hebben dat dat onverstandig zou zijn. Ik neem graag een borrel voor het slapengaan, niet om de volgende ochtend met koppijn wakker te worden.’

‘Hoe wil je door mij genoemd worden, John of Preacher?’ vroeg ze.

‘Je mag kiezen.’

‘Dan kies ik voor John, is dat goed?’

‘Goed.’ Hij knikte. ‘Dat vind ik eigenlijk wel leuk. Zo ben ik al heel lang niet meer genoemd.’

Ze sloeg haar ogen neer en keek hem toen weer aan. ‘Ik vind het erg aardig van je dat je speciaal opengebleven bent en zo...’

‘Zo bijzonder is het anders niet, hoor. Over het algemeen gaan we nog veel later dicht.’ Preacher knikte in de richting van het slapende kind. ‘Die knul zal vast een razende honger hebben wanneer hij wakker wordt, denk je niet?’

‘Misschien,’ antwoordde ze. ‘Hij heeft onderweg nog wel een broodje gegeten.’

‘Geen probleem. De logeerkamer ligt precies boven de keuken. Als je iets nodig hebt, ga gerust je gang. Ik zal een lichtje voor je aan laten. In de koelkast staan melk, jus d’orange, soep. Verder is er brood, cornflakes, pindakaas. Opwarmen kan in de magnetron. Doe maar of je thuis bent.’

‘Dat is heel aardig van je, maar –’

‘Als ik jou was, zou ik mijn bed maar zo snel mogelijk opzoeken, Paige. Je ziet eruit alsof je wel een goede nachtrust kunt gebruiken. En met een kind dat iets onder de leden heeft, ga je met dit weer niet op pad in het holst van de nacht.’

Een ogenblik dacht ze na. ‘Hoeveel gaat me dat kosten?’ vroeg ze toen.

Preacher schoot in de lach, maar herstelde zich meteen. ‘Sorry. Ik moest een beetje lachen omdat dit geen hotel is. Die kamer heb ik zelf twee jaar gehad; toen trouwde Jack met Mel en kreeg ik het appartement hierbeneden. Omdat die kamer pal boven de keuken ligt, word je ’s ochtends wel getrakteerd op de geur van koffie en gebakken eieren met spek, maar verder is het er prima uit te houden en heb je een eigen badkamer. Het is maar voor één nacht, moet je maar denken.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘De enige voorwaarde is dat je je een beetje fatsoenlijk gedraagt; dat is alles.’

‘Dat is een genereus aanbod,’ zei ze.

‘Ik sta mijn bed niet af, hoor. Die kamer staat toch leeg, dus als ik jou daarmee uit de brand kan helpen...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Heb je soms nog een koffer in de auto liggen die ik even voor je naar boven kan brengen of zo?’

‘Eh... ja. Op de achterbank.’

‘Ik zal hem wel even halen. Neem nog maar een slok van die cognac,’ zei hij. ‘Vul je glas even bij, dan zal ik je de kamer laten zien. Zal ik de kleine maar even nemen? We moeten een trap omhoog.’

‘O, dat zou fijn zijn.’ Ze was opgestaan en rekte haar schouders alsof haar spieren verstijfd waren na een lange autorit.

‘Geen enkel probleem,’ zei hij. ‘Je hoeft echt niet bang te zijn dat er iets gebeurt. Jouw kamer en mijn appartement zijn gescheiden door de keuken en de trap. Jij doet je deur vanbinnen op slot en gaat rustig slapen.’ Voorzichtig en een beetje onhandig tilde hij de slapende peuter op.

Het had iets onwennigs toen het kind zijn hoofdje tegen zijn schouder vlijde. Preacher had niet veel ervaring met kinderen, maar op de een of andere manier voelde het goed. Zonder erbij na te denken, streelde hij over de rug van het jongetje. ‘Deze kant op.’ Hij liep de keuken door en de trap op. Boven deed hij een deur open. ‘Het is niet echt opgeruimd,’ zei hij verontschuldigend. ‘Er liggen nog wat spullen van me, gewichten en zo. Maar er liggen schone lakens op bed.’

‘Niet erg,’ mompelde ze. ‘Ik ben morgen toch weer vroeg weg.’

‘Dat zien we morgen wel. Als je een dag of wat langer wilt blijven, dan kan dat ook. Die kamer staat niet te huur of zo; hij staat gewoon leeg. Ik bedoel, als de kleine echt ziek blijkt te zijn...’

Voorzichtig legde hij het ventje op bed – tot zijn eigen verbazing niet zonder tegenzin. Zo’n klein warm lijfje tegen je aan had iets troostrijks. Hij kon het niet laten hem even over zijn bolletje te aaien. Wat een schattig kind... ‘Geef me je autosleuteltes maar, dan haal ik meteen even je bagage uit de auto.’

Ze diepte de sleuteltjes uit haar tas op. Een soort luiertas leek het wel, al was haar kind zo te zien de luiers al ontgroeid.

‘Ik ben zo terug,’ zei hij, nadat ze hem de sleuteltjes had gegeven.

Ze bleek een piepkleine Honda te hebben. Zelfs met de stoel helemaal naar achteren geschoven, kwam hij nog met zijn knieën tegen het stuur, merkte hij toen hij de auto achter het huis parkeerde. Mocht er iemand naar haar zoeken, dan was de auto van de weg af in elk geval niet te zien. Waarom hij zoveel moeite deed, was hem zelf ook niet duidelijk. Misschien deed hij het in de hoop dat dat haar een rustiger gevoel zou geven.

Hij pakte de koffer die op de achterbank lag – niet bepaald een behoorlijke reiskoffer, meer het formaat van iemand die halsoverkop was vertrokken en in de gauwigheid het hoognodige bij elkaar had gegerist...

Toen hij weer boven kwam, zat ze op de rand van het bed. Hij zette haar koffer neer, legde de autosleutels op het bureau naast de deur en bleef aarzelend in de deuropening staan. Ze stond op en keek hem aan.

‘Zeg, eh... Mocht je uit het raam kijken, dan moet je niet schrikken. Ik heb je auto namelijk even achter het huis neergezet. Vanaf de weg is hij nu niet meer te zien. Het is niet aan te raden om met dit weer midden in de nacht op pad te gaan, maar mocht je het echt niet uithouden, dan zijn hier de sleutels van de deur. Je hoeft hem vanbuiten niet op slot te doen, want er gebeurt hier toch niets. Hij blijft vaak genoeg de hele nacht open wanneer we weer eens vergeten zijn hem op slot te doen. Vanavond is hij wel dicht, vanwege jou en de kleine. En, eh... Paige... Je hoeft echt nergens bang voor te zijn. Je kunt me vertrouwen; anders zou Jack me zijn kroeg niet hebben toevertrouwd. Goed, ik hoop dat je een beetje kunt slapen.’

‘Bedankt,’ fluisterde ze nauwelijks hoorbaar.

Hij trok de deur achter zich dicht en hoorde haar de knip erop schuiven. Zelf had hij er nooit gebruik van gemaakt, besepte hij op eens. Waarom zat dat ding er eigenlijk op?

Een ogenblik lang bleef hij voor zich uit staan staren. Het was duidelijk dat iemand – haar man of vriend waarschijnlijk – haar had gemolesteerd en dat ze met haar kind op de vlucht was. Natuurlijk wist hij best dat dat soort dingen gebeurden. Huiselijk geweld kwam vaker voor dan mensen dachten. Maar wat iemand bezielde om zijn vrouw te slaan, ging Preachers verstand te boven. Voor hem was een vrouw of vriendin iemand om te koesteren en te beschermen.

Hij ging naar beneden, deed alle lichten uit op dat van de keuken na en trok zich terug in zijn appartement. Nog geen vijf minuten later bedacht hij opeens dat er in de badkamer boven natuurlijk geen handdoeken waren. Toen hij het benedenappartement had betrokken, had hij alles meegenomen. Hij dook zijn badkamer in en ging even later met een paar schone witte handdoeken weer naar boven.

De deur stond op een kier. Zou ze soms even op en neer naar de keuken zijn geweest? Hij tuurde naar binnen en zag tot zijn genoegen een glas jus d'orange op het bureau staan. In de spiegel boven het bureau ving hij een glimp van haar naakte rug en schouders op, die duidelijke sporen van zware mishandeling vertoonden.

'O nee,' fluisterde hij, terwijl hij zich geschokt afwendde. Hij hapte naar adem. Wat afschuwelijk! Wat was dat voor een beest van een vent die haar zo had toegetakeld! Hij was een soldaat, wist wat vechten was, maar nog nooit had hij een tegenstander zo te grazen genomen.

Natuurlijk mocht hij niet laten merken dat hij haar zo had gezien. Ze was toch al zo bang – ook voor hem. Maar aan de andere kant was hier niet gewoon maar sprake van een pak slaag; dit was duidelijk een geval van grove mishandeling. Ze mocht dan een volslagen vreemde voor hem zijn, toch zou hij niets liever doen dan de schoft die dit op zijn geweten had naar de andere wereld helpen, maar niet na hem een koekje van eigen deeg te hebben verkocht. Maar dat hij daar zo over dacht, mocht ze vooral niet te weten komen. Ze zou er waarschijnlijk alleen maar nog angstiger van worden.

Na een paar keer diep adem te hebben gehaald, klopte hij zachtjes op de deur.

‘Wat is dat?’ hoorde hij haar verschrikt zeggen.

‘Ik kwam nog even een paar handdoeken brengen,’ antwoordde hij.

‘Een ogenblikje.’

‘Haast je niet.’

Even later deed ze de deur een beetje verder open. Ze had haar sweatshirt weer aangetrokken.

‘Ik had er helemaal niet bij stilgestaan dat ik de badkamer leeggehaald had,’ legde hij uit. ‘Dus hier zijn een paar schone handdoeken. Nu laat ik je verder met rust, hoor. Ik zal je niet meer lastigvallen.’

‘Bedankt, John.’

‘Geen dank. Zorg jij maar dat je een beetje uitrust.’

Zo geruisloos mogelijk schoof Paige het bureau tegen de deur, vurig hopen dat John er niets van zou horen. Aan de andere kant, als hij haar en Christopher kwaad had willen doen, had hij daarvoor al lang de kans gehad. Bovendien zou een afgesloten deur met een meubelstuk erachter hem echt niet tegenhouden.

Ze snakte naar een warm bad, maar daarvoor voelde ze zich niet genoeg op haar gemak. Ze durfde zelfs geen douche te nemen, bang dat ze het anders niet zou horen als er aan deurknop gemorreld werd of als Christopher haar nodig had. Ze poedelde zich zo’n beetje aan de wastafel en trok een stel schone kleren aan, waarna ze bij Christopher op bed ging liggen – boven op de dekens.

Waarschijnlijk zou ze geen oog dichtdoen, maar na verloop van tijd merkte ze wel dat ze zich iets rustiger begon te voelen. Ze staaarde naar het plafond. De houten balken van het dak vormden een perfecte omgekeerde V boven haar hoofd. Voor de derde keer in haar leven lag ze vlak onder een puntdak, bedacht ze...

Ze was negen toen ze van haar moeder op zolder moest gaan slapen, onder de kale balken van het dak. Het huis was oud en had maar

twee slaapkamers, maar het stond in wat twintig jaar eerder nog bekendstond als een nette, rustige buurt. Erg veel ruimte had ze niet, en tegen een van de wanden stonden dozen vol spullen, maar ze had tenminste haar eigen plek – een plek waar ze kon ontsnappen aan het eindeloze gebekvecht tussen haar ouders.

Haar vader overleed toen ze elf was, maar toen was het Bud, haar oudere broer, die altijd met hun moeder overhooplag. Wat dat betrof, was het misschien niet zo vreemd dat ze in een gewelddadige relatie was beland, ofschoon haar vader haar moeder noch haar ooit had geslagen en ook Bud nooit gewelddadig was geweest. Maar wat een decibellen konden de mannen in haar familie produceren als ze kwaad waren! Het was een wonder te noemen dat er nooit een ruit was gebarsten tijdens een van die schreeuw- en scheldpartijen. En dan de taal die ze uitsloegen... Daar lustten de honden geen brood van.

Op haar eenentwintigste belandde ze voor de tweede keer pal onder het dak. Dat was toen ze na het afronden van de kappersschool het huis uit ging en met twee vriendinnen – beiden eveneens kapster – de helft van een oud huis betrok. Ze vond het geen probleem om de zolderkamer te nemen, al was hij niet half zo groot als haar oude kamer thuis. Rechtop staan kon alleen in het midden, onder de punt.

Twee jaar had ze er met Pat en Jeannie gewoond. Ze kreeg altijd tranen in haar ogen als ze terugdacht aan die tijd. Het was de gelukkigste periode van haar leven geweest. Soms kon ze haar beide vriendinnen ook zo vreselijk missen! Drie jonge meiden die nauwelijks iets overhielden van hun magere salarisje... Toch had ze in die tijd nooit het gevoel dat ze iets te kort kwam. Als ze geen geld hadden om uit te gaan, was een zak popcorn en een fles goedkope wijn genoeg om er thuis een feest van te maken. Dan roddelden ze over de cliënten die ze die dag hadden gehad, over hun vriendjes en over seks natuurlijk, waarvan ze dan prompt de slappe lach kregen. Nee, dat was een heerlijke tijd.

Toen verscheen Wes in haar leven, een geslaagd zakenman, zes jaar ouder dan zij – negenentwintig, net zo oud als zij nu, constateerde ze enigszins geschokt – en in haar ogen een man van de wereld. Hij had zich pas een paar keer door haar laten knippen toen hij haar een keer mee uit eten vroeg en haar vervolgens meenam naar een restaurant waar zelfs de serveersters beter gekleed waren dan zij. Hij reed in een splinternieuwe auto met leren bekleding en donker getinte ramen. En hij reed veel te hard, iets wat je op je drieëntwintigste eerder spannend dan gevaarlijk vindt. Hij schold doorlopend op zijn medeweggebruikers, maar op de een of andere manier leek dat zijn goed recht, want hij was duidelijk een belangrijk man. En naar haar maatstaven gemeten, rijk.

Hij bezat een eigen huis, helemaal voor zichzelf. Hij werkte op de beurs: een doodvermoeiende baan die veel inzicht en energie vereiste. Hij was gewend om elke avond uit te gaan en leek haar de hele wereld cadeau te willen geven want bij het minste of geringste trok hij zijn portemonnee. 'Ik weet niet wat je leuk vindt, zoek zelf maar iets uit,' zei hij dan, terwijl hij haar tweehonderd dollar toestopte – een fortuin voor haar.

Pat en Jeannie mochten hem van meet af aan niet; niet zo gek ook, want tegen hen was hij allesbehalve aardig. Hij behandelde hen als lucht en antwoordde monosyllabisch als een van hen hem iets vroeg. Ze kon zich de bewoordingen niet meer precies herinneren, maar haar vriendinnen hadden haar meer dan eens voor hem gewaarshuwd.

Gaandeweg verloor ze het zicht op haar eigen leven. Toen Wes haar voor de eerste keer sloeg, waren ze nog niet getrouwd. Toch trouwde ze met hem. Onbegrijpelijk!

Ze herinnerde zich het moment van die eerste klap nog als de dag van gisteren. Ze zaten in zijn auto ruzie te maken. Hij deed nogal denigrerend over haar huis, meende dat ze beter bij haar moeder kon wonen dan in zo'n krot in een afbraakbuurt met een stel lesbo's. Op een gegeven moment zei hij iets in de trant van: 'Jij gaat gewoon weer

terug naar je moeder. Ik wil niet hebben dat je in zo'n hoerenkast blijft zitten.' Daarna werd de discussie hoe langer hoe grimmiger; zij deed er zelf evengoed aan mee.

'Een hoerenkast? Wie denk je verdomme wel niet die je bent? Waar haal je het lef vandaan?'

'Ik zou maar eens een beetje op je woorden passen. Je hebt het wel tegen mij, hoor!'

'Jij hebt commentaar op mijn woordkeuze, terwijl je mijn beste vriendinnen voor hoeren of lesbo's uitmaakt? Nou vraag ik je!'

'Ik heb anders alleen maar jouw welzijn voor ogen, hoor. Je hebt te kennen gegeven dat je een huwelijk met mij wel ziet zitten, en ik zou graag zien dat je op mijn trouwdag van de partij bent!'

'Nou, dat is dan jammer voor je, want ik heb het erg naar mijn zin waar ik nu woon en laat me door niemand vertellen wat ik wel of niet moet doen! En ik pieker er niet over om te trouwen met iemand die zulke dingen over mijn vriendinnen zegt.'

Er werd nog meer gezegd, veel meer. Ze herinnerde zich nog vaag dat ze een scheldwoord naar zijn hoofd slingerde, hufter of klootzak. Hij noemde haar een trut, die niet zo moeilijk moest doen. Hoe dan ook, ze hadden allebei schuld aan de onvermijdelijke escalatie.

Plotseling gaf hij haar een klap in het gezicht, met zijn vlakke hand, maar hij had er ogenblikkelijk spijt van. Hij begon prompt te huilen en te jammeren als een klein kind. Hij begreep niet wat hem bezielde. Misschien had het iets te maken met het feit dat hij nog nooit in zijn leven zo verliefd op iemand was geweest. Zoiets had hij nooit mogen doen. Hij wist het. Hij was zichzelf niet. Hij schaamde zich dood.

Hij wilde haar het liefst in zijn armen houden, elke nacht, voor de rest van zijn leven. Nooit wilde hij haar meer kwijt. Hij putte zich uit in verontschuldigheden over de lelijke dingen die hij over haar vriendinnen had gezegd. Misschien vond hij het moeilijk te verteren dat ze zo loyaal was tegenover hen. Hij kon zich niet voorstellen hoe hij zonder haar moest leven. Van niemand hield hij zoveel als van haar.

Hij hield zo veel van haar, dat hij er gek van werd. Nog nooit had hij zoveel van iemand gehouden als van haar. Zonder haar was hij nergens!

Ze geloofde hem, maar keek wel drie keer uit voor ze hem weer een krachtterm naar het hoofd slingerde.

Bang als ze was de afkeuring van haar vriendinnen te bevestigen, verzweg ze het incident voor hen. Binnen een dag of twee voelde ze niets meer van de klap, en binnen een maand was ze bijna vergeten dat hij haar had geslagen en had ze haar vertrouwen in hem weer helemaal terug. Ze vond hem knap, opwindend, sexy. Hij was scherp en zelfverzekerd. Slim ook. Iemand die passief was, zou het nooit zo ver schoppen als hij. Ze voelde zich ook niet aangetrokken tot passieve types.

Niet lang daarna zei hij: 'Ik wil niet langer wachten, Paige. Ik wil eigenlijk zo snel mogelijk trouwen. Ga onze bruiloft maar regelen. Het maakt niet uit hoeveel het allemaal kost; ik kan het me veroorloven. Schakel Pat en Jeannie maar in. En zeg je baan maar op, want je hoeft nooit van je leven meer te werken.'

Nooit meer werken... Aan het einde van elke dag deden haar benen pijn, en ze begon al pijnlijke eeltknobbels op haar voeten te krijgen, niet zo verwonderlijk als je zes dagen per week staand werk deed. Ze hield van haar werk, daar niet van, maar het zou mooi zijn als ze het kon beperken tot vier dagen van zes uur. Dat leek echter een onbereikbare droom. Ze kon nu al bijna niet rondkomen van het salaris dat ze verdiende. Voor zover ze wist, had haar moeder sinds de dood van haar vader noodgedwongen twee banen gehad. Te eindigen als haar moeder – alleen, zonder enige zeggenschap en zich halfdood werkend alleen maar om te kunnen leven – dat was haar grootste angst...

In gedachten zag ze haar twee huisgenoten voor zich, in prachtige satijnen jurken, glimlachend en enigszins jaloers op haar geluk en het riante leven dat haar te wachten stond. En toen zei ze ja.

Hij sloeg haar weer tijdens hun huwelijksreis.

De afgelopen zes jaar had ze alles gedaan wat binnen haar mogelijkheden lag: therapie, de politie, ze had zelfs geprobeerd om weg te lopen. Als hij al gearresteerd werd, stond hij binnen de kortste keren weer buiten. Het duurde nooit lang voordat hij haar had gevonden, waarna het alleen nog maar erger werd. Haar zwangerschap en de komst van Christopher hadden het huiselijk geweld niet doen stoppen.

Bij toeval ontdekte ze iets wat wel eens zou kunnen bijdragen aan zijn tomeloze energie, zijn euforische perioden, zijn onberekenbare humeur: een flesje met een wit poeder. Cocaïne? Hij nam ook iets op advies van zijn personal trainer, al zwoer hij bij hoog en bij laag dat het niet om groeihormonen ging. Amfetamine was erg in zwang bij die lui op de beurs, wist ze. Cocaïnegebruikers waren over het algemeen nogal mager, maar Wes zag er goed uit. Hij was ook trots op zijn lichaam en deed er van alles aan om het in conditie te houden. Een combinatie van coke en groeihormonen dan? Dat zou een verklaring kunnen zijn voor zijn onmogelijke gedrag. Hoelang hij die troep al nam, wist ze niet, maar ze wist wel dat hij stapelgek was.

Dit was haar laatste kans. Een vrouw van een opvanghuis had haar verteld dat er een organisatie bestond voor vrouwen in haar situatie. Het was een illegaal netwerk: als ze erin slaagde zich te melden bij het eerste contact, zou ze van tijd tot tijd naar een ander adres verhuizen, elke keer voorzien van een nieuwe identiteit. Het was een waterdicht systeem, mits je je volledig aan de instructies hield en je kinderen nog erg klein waren. Het nadeel was dat het natuurlijk illegaal was en dat je er de rest van je leven aan vastzat. Dat was de keus die ze had: een leven vol geweld, met de angst vroeg of laat te worden vermoord, of een leven zonder echte identiteit waarbij ze altijd op de vlucht was.

Ze begon geld opzij te leggen van het huishoudgeld en pakte een koffer die ze bij iemand van het opvanghuis in bewaring gaf. De laatste keer dat ze in elkaar geslagen werd, wist ze dat ze moest maken dat ze wegwam, voor het te laat was. Op dat moment had ze bijna vijfhonderd dollar bij elkaar gespaard.

Nu lag ze in een onbekend huis naar het dak te staren. Van slapen zou toch niets komen; ze had de afgelopen zes jaar al nauwelijks meer geslapen. Dat ze straks weer een heel eind moest rijden maakte niet uit. Doodsangst gaf een mens vleugels.

Toen ze haar ogen opsloeg, hoorde ze het geluid van iemand die hout stond te hakken. Iemand had koffiegezet. Voorzichtig ging ze rechtop zitten. Ze had geslapen! En Christopher sliep nog.

Het bureau stond nog altijd tegen de deur.